

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/212/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5705202509
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5705202509.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Oľgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: Ing. S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. G., ul. Y. č. XX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Zuzanou Bejdovou, advokátkou, so sídlom G. G., ul. N. č. XX, proti odporcovi: Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XX, o zaplatenie sumy 14.151,39 eur (425.421,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 12. marca 2012 č. k. 7C 85/05-199, takto

r o z h o d o l :

rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 12. 03. 2012 č. k. 7C 85/05-199 návrh navrhovateľa zamietol. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „...Podľa názoru súdu platnosť právneho úkonu, z ktorého si uplatňuje svoje nároky, navrhovateľ v tomto konaní, t.j. z dohody zo dňa 06. 03. 1995, ktorú namieta odporca, nakoľko ju uzavrel v obavách z konania navrhovateľa proti nemu, je nutné posudzovať v širšom kontexte nasledujúceho konania, vrátane nasledujúceho úkonu - uznania dlhu zo dňa 10. 04. 2002. Predovšetkým treba zodpovedať otázku, prečo by podpísal dohodu odporca, keď sa nepodíeľal na poškodení zdravia pána M., čo je nepochybne potvrdené aj právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Martine sp. zn. 5C 20/95. Jeho konanie - podpísanie dohody zo 06. 03. 1995 postráda logiku. Touto otázkou sa však opätovne okresný súd zaoberal v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline.“ „Konečne“ po opätovnom poučení zo strany súdu odporca vypovedal, a to na pojednávaní dňa 06. 02. 2012. Vo svojej výpovedi uviedol, ako došlo k podpísaniu dohody dňa 06. 03. 1995 a následne po tom aj k uznaniu dlhu podpísanú dňa 10. 04. 2002 ním, ako aj svedkami G. a H.. Výpoveď odporcu, ako aj uvedených svedkov, ktoré sú už uvedené vyššie, sú zhodné. Z ich výpovedí podľa názoru súdu vyplýva, že uznanie dlhu z 10. 04. 2002 sa odvíja od dohody zo 06. 03. 1995. Odporca ju podpísal preto, lebo mal strach, že na neho na základe dohody zo dňa 06. 03. 1995 pošlú exekútora, zoberú dom a aj s deťmi bude spať vonku. Svedkovia G. a H. vedeli o tejto vyhrážke, a preto v snahe pomôcť švagrovi podpísali uznanie dlhu. Do kancelárie Dr. I. boli predvolaní. Ich mená spomenul odporca, lebo chcel výpoveďou preukázať, že nemá nič spoločné s úrazom M.. Nakoľko v tom čase boli všetci traja spolu. Nakoniec im však bolo dané k podpísaniu uznanie dlhu. Uznanie dlhu podpísali až na druhýkrát. Svedkovia podpísali uznanie dlhu, ako je uvedené už vyššie, v snahe pomôcť švagrovi, aby neprišiel o dom, lebo tento nemal peniaze na zaplatenie sumy uvedenej v dohode dňa 26. 03. 1995. V kontexte všetkých týchto udalostí podľa názoru súdu vyplýva, že odporca už pri podpísaní dohody 06. 03. 1995 konal pod tlakom, keď mal strach pred I. a že ho „klepnú“, že príde o dom. Dohodu

podpísal aj napriek tomu, že s ublížením na zdraví nemá nič spoločné. Na jeho psychiku pri podpisovaní dohody negatívne vplývala tá skutočnosť, že bol zobrazený s I. do auta pred robotou. On bol sám a I. boli dvaja. O tejto skutočnosti vypovedali zhodne v tomto konaní na pojednávaní dňa 27. 02. 2012, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5C 20/95 na pojednávaní dňa 20. 03. 2003. Podľa názoru súdu je nepravdepodobné, že by si odporca pri jeho „schopnosti vypovedať v súdnych konaniach bol tak detailne vymyslel a so značným časovým odstupom tak detailne zopakoval, ako sa dostal do advokátskej kancelárie a prečto dohodu podpísal. Súd preto nevidel žiadny dôvod vzhľadom na všetky skutočnosti nasledujúce aj po podpísaní dohody, (uznanie dlhu odporcom, G. a H., rozsudkom Okresného súdu v Martine sp. zn. 5C 20/95, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 188/200) neveriť jeho výpovedi, ako aj výpovediam svedkov. Výpovedi svedkyňi E. súd neprikladal až takú vieryhodnosť, nakoľko táto stále pracuje u Dr. I. a tento ešte stále má v súvislosti s vecami uvádzanými v tomto konaní „problémy“.

Súd po takto vykonanom dokazovaní vyhodnotil všetky dôkazy, a to každý jednotlivito, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, dospel k jednoznačnému záveru, že dohodu zo 06. 03. 1995 odporca podpísal pod psychickým donútením, vyhrážkami, a preto je i táto v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Navrhovateľ teda nemá žiadny právny nárok na plnenie z absolútneho neplatného úkonu. Z toho dôvodu súd návrh navrhovateľa zamietol. Na margo celej veci súdu nedá poukázať na postoj navrhovateľa, že tento stále trvá na platení odporcu za ublíženie na zdraví pánovi M., i keď je nepochybné, je právoplatne rozhodnuté (rozsudok Okresného súdu v Martine sp. zn. 5C 20/95 zo dňa 26. 01. 2005 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 288/2005 z 13. 10. 2005), že tento nemá nič spoločné s ublížením na zdraví pána M..

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“, nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania, pretože odporca, ktorý mal úspech vo veci, si žiadne trovy konania neuplatnil“.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní uviedol„Okresný súd Martin sa na pojednávaní dňa 16. 01. 2012 opätovne snažil vypočúť odporcu. Ten zotrval na svojich zmätočných vyjadreniach, zdôraznil, že „keby na neho psychicky netlačili, dohodu by nepodpísal“, ďalej, že „tento súd mu chce zobrať život, majetok, mne je zle z tohto súdu“. Navrhovateľ zotrval na svojich vyjadreniach o tom, ako došlo k podpísaniu dohody dňa 06. 03. 1995. Za účelom výsluchu svedkov p. S. G. a O. H. súd pojednávanie odročil na termín 06. 02. 2012. Navrhovateľ namietal dôvodnosť vykonania týchto dôkazov, nakoľko uvedené osoby neboli prítomné pri podpisovaní dohody dňa 06. 03. 1995 a zo žiadneho dôkazu táto skutočnosť nevyplývala. Samosudca toto vyjadrenie navrhovateľa ani nezaprotokoloval a ukončil pojednávanie. Na pojednávaní dňa 06. 02. 2012 odporca vo veci vypovedal tak, že čítal z pripravených poznámok. Súd pred začatím výsluchu nevyzval odporcu, aby mu pripravené poznámky predložil k nahliadnutiu. Túto skutočnosť samosudca ani nezaznamenal do zápisnice o pojednávaní. Na otázku navrhovateľa odporca uviedol, že predvolaní a nedostavení svedkovia S. G. a O. H. sú jeho švagrovia. Navrhovateľ zotrval na svojom stanovisku, že dohoda o uznaní dlhu zo dňa 06. 03. 1995 bola zo strany odporcu uzatvorená slobodne. Na pojednávaní konanom dňa 27. 02. 2012 boli vypočutí svedkovia S. G. a O. H., ktorí potvrdili, že prvú dohodu z roku 1999, tá, ktorá je meritom sporu, nepodpisovali, neboli prítomní pri jej podpise, informácie majú iba sprostredkované od odporcu. Na návrh navrhovateľa bola na tomto pojednávaní vypočutá svedkyňa L. E., ktorá bola osobne prítomná pri vyhotovovaní a podpísaní Dohody o uznaní dlhu medzi účastníkmi konania dňa 06. 03. 1995. Súdu popísala okolnosti prípadu, ktoré si pamätala. Vo svojej výpovedi jasne popísala, že nikto nevyvíjal na odporcu žiaden nátlak pri podpísaní.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 3, štvrtý odsek a nasl.) súd hodnotí vykonané dôkazy. So závermi okresného súdu navrhovateľ nesúhlasí...“.

Navrhovateľ mal za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V tejto súvislosti uviedol„Posudzovanie dohody zo dňa 06. 03. 1995 v širšom kontexte, neskoršie realizovaného právneho úkonu - uznanie dlhu zo dňa 10. 04. 2002, neobstojí. Hodnotený právny úkon (dohoda zo dňa 06. 03. 1995) predchádzal dohode zo dňa 10. 04. 2002. K ich realizácii došlo s odstupom viac ako 7 rokov, preto hodnotenie skoršieho právneho úkonu s prihliadnutím na nasledujúci právny úkon (z hľadiska slobody prejavu vôle), t.j. v širšom aspekte, je v tomto prípade v rozpore s akoukoľvek logikou interpretáciou náležitostí prejavu vôle pri realizácii právneho úkonu dňa 06.

03. 1995. Navrhovateľ považuje hodnotenie dohody zo dňa 10. 04. 2002 v danom prípade za zmätočné. Právnym základom uplatneného nároku nebola dohoda z roku 2002, ale dohoda z roku 1995. S touto skutočnosťou mal súd prvého stupňa vždy „problémy“, ktoré boli zjavné aj pri vedení výsluchu svedkov H., G. a E....“.

Ďalej podľa navrhovateľa súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, mylnou interpretáciou ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. V tejto súvislosti uviedol„Konštatovanie súdu, že odporca už pri podpisovaní dohody 06. 03.1995 konal pod tlakom (3. strana predposledný riadok napadnutého rozsudku) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Pri uzatváraní dohody boli prítomní navrhovateľ, odporca, JUDr. S. I. a L. E.. Všetci popísali okolnosti za akých došlo k formulácii obsahu dohody a jej podpisovaniu. Obrana odporcu, podľa jeho výpovede zo dňa 06. 02. 2012, spočíva v tvrdení, že Z. I. (otec navrhovateľa) navrhovateľ a JUDr. S. I. sa mu mali v kancelárii vyhrázať, že ak to nepodpíše, že ho môže niekto klepnúť. Toto tvrdenie však bolo priamo vyvrátené výpoveďami svedkov JUDr. I. a sv. E., ako aj navrhovateľom. Z ich výpovedí taktiež jasne vyplýva, že v advokátskej kancelárii sa nenachádzal Z. I. (otec navrhovateľa). Ani konštatovanie súdu, že „na psychiku pri podpisovaní dohody negatívne vplývala skutočnosť, že bol zobratý do auta pred robotou“ (strana 3-4 napadnutého Rozsudku) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd z vlastnej iniciatívy na základe výpovede odporcu na pojednávaní konanom dňa 06. 02. 2012 (vopred pripravenej, pravdepodobne vo forme celého prejavu, resp. poznámok) v konaní vypočul bez návrhu účastníkov konania sv. H. a G.. Už po tejto výpovedi odporcu mohol vypočuť v konaní aj označeného svedka Z. I.. Toto však neurobil, vypočul svedkov, ktorí neboli prítomní pri podpise v roku 1995 a nenariadil výsluch svedka, ktorý sa tam „mal údajne nachádzať“. Iba výpovede odporcu, vyvrátenej navrhovateľom, sv. JUDr. S. I. a sv. L. E., a nepodporenej žiadnym iným dôkazom, nie je možné považovať túto skutočnosť za preukázanú. Výpoveď svedka O. H. v tomto smere je nejasná, v každom prípade však iba ako sprostredkovaná informácia od odporu a teda nepriamy dôkaz.

Pokiaľ okresný súd uveril tvrdeniam odporcu kvôli jeho „schopnosti“ vypovedať v súdnom konaní, tak práve na túto skutočnosť poukazuje aj navrhovateľ. Správanie odporcu na všetkých pojednávaniach je zachytené v zápisniciach z pojednávania. K výraznej zmene správania odporcu došlo až na pojednávaní dňa 06. 02. 2012, kedy súvisle, spontánne a bez prerušenia vypovedal k veci. Avšak pri svojej výpovedi mal v rukách list papiera. Navrhovateľ má za to, že sa jednalo o text vopred pripravenej výpovede, ktorú odprezentoval na pojednávaní. S prihliadnutím na správanie odporcu počas celého niekoľkoročného súdneho konania je ťažko uveriť, že by bol spôsobilý tak detailne a spontánne vypovedať k okolnostiam z roku 1995 a 2002.

Dôkazné bremeno v danom smere nesie výlučne odporca. Jedinou obranou odporcu bola jeho pripravená výpoveď na pojednávaní dňa 06. 02. 2012. Žiadnymi inými priamymi dôkazmi však toto nebolo preukázané a preto absentuje základný predpoklad pre takéto rozhodnutie súdu. Navrhovateľ má za to, že odporca neuniesol povinnosť - dôkazné bremeno v konaní. Práve naopak, výpoveďou navrhovateľa, výsluchom svedka JUDr. S. I., sv. L. E. bolo preukázané, že dohodu zo dňa 06. 03. 1995 účastníci konania uzavreli slobodne, vážne, bez akýchkoľvek vyhrážok.

Navrhovateľ nesúhlasí so záverom okresného súdu, že dohodu zo dňa 06. 03. 1995 odporca podpísal pod psychickým donútením a vyhrážkami a preto je podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Súd v tomto svojom závere ani nekonkretizuje, na základe ktorých konkrétnych vyhrážok a psychického nátlaku koho odporca podpísal dohodu. V tomto smere je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nepreskúmateľné“. Súd prvého stupňa zamietol žalovaný nárok z dôvodu absencie právneho titulu, ktorý vyhlásil za absolútne neplatný podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom z vykonaného dokazovania absentujú predpoklady na takýto záver.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ žiadal o eventuálnu prípustnosť dovolania, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej strane zásadného významu. Za zásadný právny význam navrhovateľ považoval to, či absolútne neplatný právny úkon, ktorý časovo nasleduje po inom právnom úkone na ňom nadväzujúcom, spôsobuje automatickú absolútnu neplatnosť prvého právneho úkonu.

Navrhovateľ preto žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že návrhu vyhovie v plnom rozsahu, alternatívne v prípade, ak potvrdí napadnutý rozsudok okresného súdu, pripustil proti meritórnemu rozsudku dovolanie. V prípade úspechu navrhovateľa v spore žiadal odporcu zaviazat' nahradiť mu trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

V preskúmanej veci sa navrhovateľ podaným návrhom došlým súdu dňa 03. 03. 2005 domáhal na odporcovi zaplata sumy 425.421,- Sk na tom skutkovom základe, že dňa 06. 03. 1995 uzavrel s odporcom dohodu, na základe ktorej sa tento zaviazal zaplatiť mu náhradu škody vo výške 50 % a s trovami konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C 20/1995 a 50 % trov právneho zastúpenia v uvedenom konaní. Dňa 26. 01. 2005 vydal Okresný súd Martin rozsudok č. k. 5C 20/1995-329, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť Y. M., bytom H. č. X sumu 684.781,- Sk, trovy konania 13.015,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 147.920,- Sk. Súčasne bol navrhovateľ zaviazaný uhrádzať menovanému od 01. 01. 2005 mesačne 2.521,- Sk. Vzhľadom k tomu, že odporca navrhovateľovi v zmysle dohody neuhradil doposiaľ 50 % z náhrady škody trov konania a trov právneho zastúpenia, na ktoré bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 5C 20/1995, bol tomuto zaslaný pokus o zmier, na ktorý odporca nereagoval a pohľadávku navrhovateľa neuhradil. Navrhovateľ si tak uplatnil voči odporcovi sumu 425.421,- Sk pozostávajúcu zo sumy 337.390,50 Sk + 6.507,50 Sk + 73.960,- Sk + 50 % z čiastky 2.521,- Sk od 01. 01. 2005 do dovŕšenia nároku na starobný nárok, t.j. od 3.6.2006 - 7.563,- Sk (6 mesiacov x 1.260,50 Sk).

Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 10. 01. 2011 č. k. 7C/85/2005-135 návrh navrhovateľa zamietol a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V dôsledku podaného odvolania zo strany navrhovateľa krajský súd uznesením zo dňa 26. 10. 2011 č. k. 8Co 162/2011-168 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd z tých dôkazov, ktoré vykonal a na ktoré poukazoval v rozhodnutí, nemohol dospieť k záveru, že právny úkon - dohoda zo dňa 06. 03. 1995 bol urobený neslobodne, a preto je neplatný. Bolo možné súhlasiť s navrhovateľom v odvolaní, že predovšetkým z prejavu odporcu v konaní nevyplývalo, akým spôsobom mal dňa 06. 03. 1995 navrhovateľ alebo iná osoba vyvinúť na jeho osobu psychické násilie smerujúce k nedobrovoľnému podpísaniu dohody. Odporca totiž neuviedol, aké okolnosti predchádzali uzavretiu tejto dohody, kto a kde navrhol jej uzavretie, za akých okolností bola uzavretá, kde, taktiež akým spôsobom bola podpísaná. Odvolací súd sa nemohol oboznámiť s výpoveďou odporcu v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/20/1995, z ktorého tiež okresný súd vychádzal, nakoľko spisový materiál nebol okresným súdom pripojený. Z pripojeného rozsudku okresného súdu sp. zn. 5C 20/1995 neboli odvolaciemu súdu zrejme detailnejšie okolnosti uzavretej dohody dňa 06. 03. 1995. Pokiaľ ide o nelogickosť uzavretej dohody zo 06. 03. 1995 okresný súd podľa odvolacieho súdu hodnotil neslobodu odporcu s ohľadom na súdne rozhodnutie, ktoré bolo vydané až dňa 26. 01. 2005 a ktorým mal byť návrh na náhradu škody voči odporcovi zamietnutý. Pokiaľ svedok JUDr. S. I. rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T 45/2008 bol uznaný vinným z trestného činu vydierania, podľa odvolacieho súdu aj keď skutku predchádza dohoda zo dňa 06. 03. 1995, trestné konanie sa vedie za skutok, ktorý sa mal stať až po jej uzavretí, a to v presne nezistený deň v mesiaci marec 2002, dňa 03. 04. 2002 a 10. 04.2002 a súvisí s uznaním dlhu z roku 2002, ktoré však nie je predmetom tohto sporu. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie navrhovateľa za dôvodné a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní mal okresný súd opätovne odporcu vypočuť ako účastníka konania, pričom mu vysvetlí, že i keď bol vypočutý niekoľkokrát, či už v súdnom konaní o náhradu škody, ako i v trestnom konaní, je jeho povinnosťou, aj v tomto súdnom konaní, ktoré sa proti nemu vedie a ktorého je účastníkom, vypovedať (§ 131 ods. 1 O. s. p.). Vzhľadom na jeho tvrdenie, že dohoda je neplatná, pretože ju neuzavrel slobodne, je na ňom, aby uvedené v tomto konaní aj preukázal, a to predovšetkým v rámci svojho výsluchu, to znamená, že musí podrobne uviesť konkrétne okolnosti, ktoré predchádzali uzavretiu dohody zo dňa 06. 03. 1995, kto, kedy a kde navrhol jej uzavretie, za akých okolností a kde bola uzavretá, čo bolo jej

predmetom, kto bol prítomný pri uzavretí, čo ho viedlo k podpísaniu dohody, či mu bolo vyhrázané, akým spôsobom, kým. Pokiaľ uviedol, že dohodu predložil poškodenému Y. M., nech uvedie z akých dôvodov. Od výsluchu odporcu bude závisieť vykonanie prípadne ďalšieho dokazovania. Okresný súd zabezpečí aj pripojenie spisu okresného súdu sp. zn. 5C 20/1995. Následne opäť vyhodnotí, či je právny úkon absolútne neplatný, v kladnom prípade z akých dôvodov.

Následne okresný súd v konaní vypočul odporcu, svedkov, pripojil spis sp. zn. 5C 20/1995 a opätovne návrh navrhovateľa zamietol konštatujúc, že platnosť právneho úkonu, z ktorého si uplatňuje svoje nároky navrhovateľ v tomto konaní, t. j. z dohody zo dňa 06. 03. 1995, ktorú namieta odporca, nakoľko ju uzavrel v obavách z konania navrhovateľa proti nemu je nutné posudzovať v širšom kontexte nasledujúceho konania vrátane úkonu uznania dlhu z 10. 04. 2012. Konanie odporcu - podpísanie dohody zo 06. 03. 1995 postráda aj logiku v tom, že prečo by podpisoval dohodu, keď sa nepodieľal na poškodení zdravia pána M., čo je nepochybne potvrdené aj právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Martine sp. zn. 5C 20/95. V dôsledku toho dospel k jednoznačnému záveru, že odporca dohodu podpísal pod psychickým donútením, vyhrážkami a preto je táto v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Navrhovateľ teda nemá žiadny právny nárok na plnenie z absolútne neplatného právneho úkonu.

Odvolací súd oboznámiac sa s obsahom spisu a hlavne aj pripojeného spisu sp. zn. 5C 20/1995 mal preukázané, že dohode z 06. 03. 1995 predchádzali okolnosti v súvislosti s ublížením na zdraví Y. M. zo dňa 13. 02. 1993, ktorá bola predmetom trestného konania a škodou, ktorá bola predmetom občianskoprávneho konania. Zhodne s okresným súdom preto tiež dospel k záveru, že všetky tieto udalosti od vzniku do uzavretia dohody ako i následného uznania dlhu zo dňa 10. 04. 2002 nasvedčujú tomu, že táto nemohla byť uzavretá slobodne v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Na zvýraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd poukazuje na chronológiu udalostí - dňa 13. 02. 1993 došlo k ublíženiu na zdraví - úrazu v lese Y. M., v ktorom sa nachádzali obaja navrhovateľ a odporca, avšak každý na inom mieste, - prebiehalo trestné konanie voči navrhovateľovi, ktoré bolo zastavené pre amnestiu dňa 12. 04. 1993 (právoplatné dňa 29. 04. 1993), - v tomto konaní navrhovateľ uznával škodu, - dňa 05. 01. 1995 podal Y. M. návrh na súd na náhradu škody z ublíženia na zdraví, ktorú si uplatňoval voči navrhovateľovi vedený pod sp. zn. 5C 20/1995, - dňa 17. 02. 1995 obdržal navrhovateľ návrh, - dňa 06. 03. 1995 bola uzavretá sporná dohoda medzi navrhovateľom a odporcom za prítomnosti advokáta, - dňa 16. 04. 1998 boli v súdnom konaní vypočutí svedkovia O. H. a S. G., ktorí tvrdili, že navrhovateľ v mieste škody nebol ale že tam boli aj iní, ktorí tam pracovali, - dňa 22. 10. 2003 potom opäť vypovedali a tvrdili, že klamali pri predchádzajúcej výpovedi ku ktorej ich nahovoril advokát navrhovateľa, - dňa 10. 04. 2002 bolo podpísané uznanie dlhu medzi navrhovateľom a odporcom a O. H. a S. G., - dňa 08. 10. 2002 navrhovateľ navrhol, aby bol odporca pripustený do konania, - súd ho uznesením zo dňa 12. 11. 2002 č. k. 5C 20/1995-206 pripustil pristúpenie do konania ako odporcu 2/ Z. S., - odporca 2/ Z. S. bol dňa 20. 03. 2003 v konaní vypočutý, - okresný súd rozhodol rozsudkom zo dňa 26. 01. 2005 č.k. 5C 20/1995-329 tak, že návrhu navrhovateľa Y. M. vyhovel a zaviazal odporcu 1/ Ing. S. I. (v tomto konaní navrhovateľa) zaplatiť mu sumu 674.781,- Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a uhradiť od 01. 01. 2005 aj sumu 2.521,- Sk mesačne vždy k 10-temu dňu v mesiaci odo dňa právoplatnosti rozsudku, návrh voči odporcovi 2/ Z. S. (v tomto konaní odporcovi) zamietol lebo z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že odporca 2/ ako aj O. H. a S. G. pomáhali I. očistiť drevo v ich hore, ale žiadnym hodnoverným spôsobom nebolo preukázané, žeby im pomáhali drevo aj spúšťať a teda „základ škody u odporcu zistený nebol“, - Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 13. 10. 2005 č.k. 5Co 288/2005-377 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31. 01. 2006.

Vzhľadom na uvedené možno súhlasiť aj s konštatovaním okresného súdu, že odporca nemal dôvod uzatvárať dohodu dňa 06. 03. 1995 ktorou pre prípad, že Ing. S. I. bude zaviazaný Okresným súdom v Martine na náhradu škody v prospech Y. M. týmto sa zaväzuje náhradu škody uhradiť vo výške 50% t.j. 106.774,- Sk aj trovami, ktoré vzniknú z tohto titulu, keď si počas celého trestného i občianskoprávneho konania nebol vedomý, že škodu Y. M. spôsobil.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu, že odporca čítal výpoveď z pripravených poznámok. Podľa odvolacieho súdu z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 06. 02. 2012 uvedené nevyplýva ako ani to, že by na to navrhovateľ alebo jeho splnomocnený zástupca (advokát) v konaní pred okresným súdom poukazoval. Preto na uvedené neprihliadol. S odvolaním navrhovateľa krajský súd súhlasí v tom, že svedkovia S. G. a O. H. neboli prítomní pri dohode dňa 06. 03. 1995 avšak zo spisu okresného súdu sp. z. 5C 20/1995 vyplýva, že boli účastní veci od začiatku, t.j. úrazu dňa 13. 02. 1993 a preto mali tejto vedomosti.

Odvolací súd nevidel dôvod na pripustenie dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu na označenú právnu otázku majúc za to, že v danom konaní sa ňou výslovne nezaoberal a preto nepovažoval rozhodnutie za také, ktoré by bolo po právnej stránke zásadného právneho významu. Navyše dodáva, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu vyhovieť požiadavke účastníka konania na pripustenie mimoriadneho opravného prostriedku proti jeho rozhodnutiu z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu. Posúdenie prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku z uvedeného dôvodu je na úvahe odvolacieho súdu, pričom táto úvaha nemusí byť zdôvodnená s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (Nález ústavného súdu SR sp. z. II ÚS 348/08 z 06. 10. 2010).

Výrok o trovách odvolacieho konania odvolací súd založil na ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca mal v odvolacom konaní úspech, a preto by mu prislúchali trovy odvolacieho konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že si trovy odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) ani mu tieto nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.